

Trojaner

Nu gäller det att inleda det här blogginlägget på rätt sätt. Det handlar om hur män respektive kvinnor tänker, med ett viktigt tillägg, nämligen att män är kapabla att tänka kvinnligt, om de vill. Detsamma gäller för kvinnor. Det står dem fritt att tänka som män. Ett andra tillägg är att texten inte handlar om kvinnligt respektive manligt tänkande i största allmänhet, utan om hur det kvinnliga förnuftet formar politikens maktstruktur. Mera precist är frågan: Hur gick det till när politikerna övergav det majoritetsorienterade sociala välfärdsprojektet och lade om kursen till att prioritera feminism, antirasism och minoriteters rättigheter? Samt ett tredje tillägg: texten handlar om det ideologiserade kvinnliga förnuft, som bäst sammanfattas med begreppet "feminism". Men observera, inte den tokfeminism som är så tacksam att angripa, utan kampen för jämställdhet och jämlikhet.

Det fjärde och sista tillägget gäller svårigheten för en man att skriva om detta ämne, utan att missuppfattas. Jag har ju tidigare varit inne på feminismen som en delförklaring till att våra politiker hamnar i beslutsvånda, alternativt fattar för landet destruktiva beslut. Det har resulterat i att några kvinnliga läsare protesterat. De gillar inte att jag skriver kritiskt och negativt om kvinnor. De känner sig attackerade och eftersom de uppskattar annat som jag skriver, så skär det sig. Varför skriver jag, som de i andra avseenden håller för klok, på detta viset?

Jag hamnar i underläge och blir angelägen om att förklara mig, ivrig att säga är att det är inte något fel på det kvinnliga tänkandet, givetvis inte! Dessutom: jag gillar kvinnor. Några av

mina bästa vänner är kvinnor (och så'n't där). Jag är en modern man som gärna ställer mig själv vid spisen och föder barn (nåja). Men: feminismen är en för vårt samhälle farlig ideologi, i synnerhet när den sitter i regeringens och riksdagens högsäte.

Det finns en känd svensk saga som visar på hur fel allting går om gubben och gumman gör arbetsbyte.

<http://runeberg.org/lffsp/12/0230.html>

Den inleds med följande ord:

Det var en gång. ett gift folk, som levde sams med varandra och jämkade sig skäligen bra fram här i världen. De drogo inte åt var sitt håll utan hjälptes åt, så att ingen nöd gick på dem. Gubben hade sitt arbete utomhus, förstås. Han gick i skogen och svedde hank och tjänade ihop till födan åt både sig och gumman, medan hon höll sig hemma i huset, ställde och ordnade med allt och lagade maten, spann, vävde och dylikt. Så hon hade allt sitt att göra, hon också.

Båda tror att den andre har det bättre jobbet och bestämmer sig för att byta, båda med förhoppningen att det ska bli bättre. Det går givetvis åt pipsvängen för bägge två.

"Trösta mig för dig! Trösta mig för dig!" klagade gumman och tog sig till att storgråta.

"Jag menar du blir hemma, mor, och sköter om huset som förr", sade gubben, som hade kvicknat vid så pass, att han kunde tala igen, men han grät, han också.

"Och du går till skogen, far?" sade gumman.

"Ja-a."

Så blev det också, och aldrig mer trätte gubben på gumman.

Slut på sagoberättandet. Nu blir det inte så gulligt längre. Nedanstående text har tänkts fram av Per Andersson (pseudonym). Jag står för skrivandet och designen, men idémässigt med sin analys av feminismens betydelse för makten är den hans.

Karl-Olov Arnstberg

Det kvinnliga respektive manliga tänkandet har en genetisk grund. Båda slagen av förnuft är nödvändiga, komplementära och handlar ytterst om att säkra avkommans fortlevnad. Arketyper är kända för de flesta bland oss: Männerna bygger samhället och håller vakt vid dess gränser. De avvisar fiender alternativt utvidgar sina domäner, vilket betyder att det är de som står för våldet. De bygger husen och har huvudansvaret för försörjningen. Kvinnorna har ansvaret för barnens överlevnad och fostran. De är konsensusinriktade och strävar efter att göra hemmet till en lugn, trygg och trivsamt plats, i synnerhet för barnen. De har vad som skulle kunna kallas för "det empatiska ansvaret".

Dessa primära könsroller löper in på varandras områden och kan i viss mån byta plats med varandra. Men flexibiliteten är inte gränslös. Det finns genetiska skäl till att vi inte känner några fungerande matriarkat, samhällen där kvinnorna har makten. Detta betyder inte att det är fel med att en kvinna sitter vid makten. Det är inte så att kvinnor inte duger, utan det som inte fungerar för att styra samhället är det kvinnliga förnuftet. I vår tid är detta förnuft liktydigt med feminism, en världsbild som är en blandning av marxism och kvinnligt empatiskt tänkande. Resultatet är, att vi har fått ett samhälle där makthavare och opinionsbildare är permanent upprörda över världens elände. De gråter så det står härliga till. För de eländesdrabbade öppnar de portarna till himmelriket Sverige. Detta utan att se till konsekvenserna, därför att när "människor flyr för sina liv" får man inte resonera på det sättet. Vi matas också med retoriska blaffor som "ingen människa är illegal", "alla barn är våra" och "Sveriges gränser är en social konstruktion".

Feminismen är en postmodern arvtogare till marxismen och har samma grundanslag. Den inriktar sig på kvinnors makt och rättigheter, liksom på hur svårt det är att skapa jämställdhet i ett samhälle som styrs av patriarkatet. Detta är en svårighet som med det kvinnliga tänkandet leder till prioriteringar, exempelvis kvotering för få in kvinnor i ledande samhällspositioner. I ett samhälle som skall ledas av de mest kompetenta är kvotering skadligt. Det är också förringande för de kvinnor som innehar den kompetens och de meriter som krävs för dessa samhällspositioner. Men det skapar större jämställdhet, vilket är ett mål som diskvalificerar de meritokratiska spelreglerna.

Vår regering har marxism och feminism som grundbultar i sitt politiska förnuft. Marxismen har försvunnit ner i fundamentet, men feminismen är i hög grad synlig. Resultatet visar sig i form av en oförmåga att fatta för samhällets fortlevnad nödvändiga men kontroversiella beslut. Vi har fått ett samhälle där den viktigaste medborgerliga kvaliteten är lydnad gentemot dem som har makten. Medborgarna ska utan knot betala världens högsta skatter. De ska finna sig i att regeringen per capita är världsbäst på att skvätta ut medborgarnas skatter till människor i andra delar av världen. Sverige tar ansvar för ett långsiktigt "utvecklingssamarbete" i följande länder, där man kan undra hur många av invånarna som ens känner till Sverige:

<http://www.sida.se/Svenska/sa-arbetar-vi/Detta-ar-svenskt-bistand/Sveriges-bistandslander/>

Afrika: Burkina Faso, Etiopien, Kenya, Mali, Moçambique, Rwanda, Tanzania, Uganda, Zambia

Asien: Bangladesh, Kambodja, Myanmar

Latinamerika: [Bolivia](#)

Dit rullar miljardbelopp av svenskarnas skattepengar iväg, utan att någon protesterar eller att legitimiteten ens diskuteras i den offentliga debatten. Ännu mer pengar går åt när svenskarna ska finansiera massinvandringen. Det blir politiskt rätt dels att låta

nykomlingarna få tillträde och i vissa sammanhang till och med förtur till välfärden, dels dela ut svenska skattemedel till nykomlingarna. Det är inte precis småpengar det handlar om:
<http://www.dn.se/ekonomi/regeringen-pressas-av-miljardnota-for-flyktingar/>

Trycket ökar på regeringen att betala notan för flyktingmottagandet. Redan i år behövs mer pengar men de största kostnaderna kommer åren därefter. Migrationsverket och Arbetsförmedlingen kräver tillsammans närmare 160 miljarder kronor extra till och med 2019.

Kuriösa och för en demokrati stötande prioriteringar får inte ifrågasättas. Exempelvis ska svenska folket förstå att det är viktigare att skända Sverigedemokraterna, det enda riksdagsparti som ifrågasätter den förda politiken, än att fatta kloka politiska beslut.

Att dessa makthavare med mediernas draghjälp lyckats med att bygga upp en kraftfull repression visas genom frånvaron av betydande kritiker. Trots att allt fler förstår att den förda politiken leder landet mot en kollaps, så är den offentliga arenan totalt rensad på kritiker av betydelse. Ingen första rangens författare, inga intellektuella eller tunga opinionsbildare vågar offentliggöra några invändningar. Inte en enda! Det talas sällan klarspråk om detta, men alla vet att den som protesterar riskerar att hängas ut, skändas och förlora såväl vänner som jobbet. Så ser politiken ut i dagens Sverige. Den är svag och kraftlös när det gäller beslutsfattandet, men ytterst effektiv med att förekomma och tysta kritik.

Jämställdhet och jämlikhet är den förda politikens fixstjärnor. Makthavarna och opinionsbildarna har förskjutit sitt fokus från den majoritet, vars intressen de rimligen borde sätta i första rummet, mot "de förtryckta", de som kan kallas för "samhällets offergrupper". Författaren Thomas Nydahl berättar på sin blogg att Arbetsförmedlingen, Försäkringskassan och Skattekontoret delar lokal i den stad där han bor. Han har ett ärende på Skattekontoret och när det är avklarat och han återvänder till det gemensamma samlingsrummet beskriver han hur han och en äldre kvinna fick snitsla sig ut
<http://nydahlsoccident.blogspot.se/>

mellan slöjor, barnvagnar, orientaliska dofter och människor som aldrig någonsin stått i en kö. Det blev ett lärorikt och i alla avseenden omtumlande besök som förstärkte min bild av ett Sverige på glid ut mot något som jag tidigare betraktat som fördomsfullt när det sagts: ett land som fungerar som hela världens socialbyrå.

Frånsett kvinnorna, som visserligen enligt denna ideologi är offer men inte utgör någon minoritet, består offergrupperna av etniska, religiösa, sociala och sexuella minoriteter. Eftersom dessa är utsatta för det största förtrycket och de största orättvisorna måste deras intressen prioriteras. Argumentet är att politikens främsta uppgift är att säkerställa allas lika värde. Målet är en utopi, det jämlika samhället, vår tids version av marxismens klasslösa samhälle.

Allas-lika-värde-ideologin har, i form av ett auktoritärt värdegrundstänkande, varit enormt framgångsrik. Den utgör numera ett obligatorium inte bara i undervisnings- och ungdoms/barn-miljöer utan också i myndighetsutövning och företagande. Svenska högskolor och universitet har, med Södertörns högskola som flaggskepp, omvandlats från kunskapsproducenter med hög integritet till ideologiska drivbänkar. Nu vill den moraliska stormakten Sverige exportera detta "framgångskoncept" till övriga världen.

Medel avsätts för att inhösta applåder från den politiska adeln inom EU och FN. Det gäller att smörja det "humanistiska" segertåget. Margot Wallström lobbar hårt för att få en plats i FNs säkerhetsråd. Hennes argument är att Sverige har mycket att tillföra och lära världen om mänskliga rättigheter. Hon har till och med ett begrepp för detta, "MR-frågor". Detta är alltså regeringens agenda.

Här finns förklaringen till makthavarnas flathet och oförmåga att göra något åt som helst åt någon av offergrupperna, som tiggare, papperslösa invandrare och kriminella sådana. Det går så långt att nordafrikanska gatugång i Stockholms och Göteborgs city kan ägna sig förhållandevis fritt åt grova stölder, personrån och gängslagsmål. Så här berättar göteborgspolisen Peter "Peppe" Larsson om den "straffimmunitet" som gäller för dem: <http://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/polisen-peter>

– Det är en stor hopplöshet. De (poliserna) känner att de inte kan göra något annat än att lägga tid på såna här grejer. Det blir så frustrerande. Ungdomarna grips, och så släpps de lika snabbt, de är ute på gatan innan bläcket har torkat.

Han lyfter även problematiken med att bestämma identitet och ålder på gatubarnen.

– Sedan är det åldrarna; jag kan stå med en 30-åring framför mig och på pappret står det 14 år. Det blir som att de är straffimmuna. De står och garvar åt oss när vi griper dem, de skiter totalt i oss eftersom de vet att ingenting händer.

Vilken plats har feminismen i denna breda rundmålning av det svenska eländet? Svaret är att makten, för att kunna överge det idémässigt förbrukade sociala projektet, behövde en legitimerande och lättfattlig ideologi, som dessutom har en optimalt bred respons. Rättvisa åt kvinnorna har varit ett svenskt projekt under mer än hundra år. Kvinnorna är den första och största av offergrupperna. Feminismen kom på så sätt att fungera som en arvtagare till välfärdsprojektet. Den röjde vägen för den offerideologi som började ta form under Olof Palmes regim och som senare växte och frodades under Fredrik Reinfeldt och konfirmerades av Stefan Löfvens feministiska regering. Feminismen var det bästa verktyget för att skapa inte bara en ny politik utan också en ny legitimitet för maktpyramid. Här gäller det att minnas att "spelet" inte alls handlar om rättvisa och jämlikhet, det är bara fasader, utan om makt. Det svenska eländet är det pris som svenska folket får betala för att den nya maktpyramiden ska fungera.

Ett annat sätt att beskriva makthierarkin på, är att säga att det handlar om kontroll och lydnad mot överheten. Den som inte bejakar den feministiska retoriken och den svenska värdegrunden råkar illa ut. Kvinnor, homosexuella, transor, invandrare, etniska minoriteter etc. är alla patriarkatets offer. Offerideologin blir en världsåskådning, en lättfattlig fix idé. Alla kan delta i kampen och det är lätt att nagla dissidenter. Sådant gör politrukorganisationer som Expo och mediala höjdare som Expressens chefredaktör Thomas Matsson. Det nya idékomplexet får en i det närmaste total spridning i samhället. Minsta skolbarn kan beskylla en misshaglig lärare för rasism. Att bli utnämnd till mansgris är en drabbande diskvalificering men Gud nåde den som i vårt samhälle blir klassad som rasist!

Utan påstådd rasism dör ideologin. Därför måste varje tendens som kan tolkas som rasism tillvaratas. Folk måste ständigt påminnas om att de lever i rasismens tidsålder och att rasismen är på tillväxt. Detta är drivkraften och motivet till att stärka "allas-lika-värde"-doktrinen. Entusiastiska ungdomar, revolutionens eld, har lärt sig tankefiguren och letar ivrigt efter avvikare och dissidenter. Alla inom sitt område. Chefer som lyder och chefer som håller tyst kan sitta kvar vid köttgrytorna. Den som vill protestera riskerar att förlora alla utmärkelser, få epåletterna avrivna och degraderas till menig. Bakom ideologins fraseologi finns det en enkel tankefigur om rättvisa. I vår tid är den feminismen varumärke. Där föds offerideologin, där finner makten sin legitimitet. För den som vill förstå dagens extrema politik är makt nyckelordet. Allt annat i ideologin är junk, skyltmaterial, propaganda, hjärntvätt. Maktens medel.

Per Andersson

<https://morklaggning.wordpress.com/2016/04/13/trojaner/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.